

ЛЮБОМИРЪ ВЕСОВЪ

*

О майко моя изтерзана,
Тъй безутешно ме боли,
Боли за твойта жива рана
И простреленитъ орли.

Ти пи до дъно горъкъ жребий,
Но твойтъ най-свидни деца,
Прокудени далекъ отъ тебе,
Нетлененъ пламъ таятъ въ сърдца.

И ти ще дигнешъ пакъ чело,
Ще скжсашъ хладнитъ окови,
Ще бликнатъ въ твоето тѣло
Отъ кълна огненъ сили нови.

И твоя погледъ ще съзре
Свободни планини, полета,
Отъ Шаръ до Бѣлото море
Пропити отъ кръвта ти света.